

alt Fald omkring 198—200 Mill. Kr., hvortil Udbyttet af det samlede Skattekompleks kunde beregnes, den Gang det forlod Folketinget for at gaa til Landstinget, nu, da vi har faaet det tilbage og om et Øjeblik har vedtaget det her i Tinget, vedvarende antages at blive nogenlunde det samlede Udbytte af de 10 Skattelove.

Sporon-Fiedler: Da vi for 3 Aar siden havde behandlet Lovforslaget om forøget Arveafgift, fandt jeg Anledning til ved Finanslovforslagets første Behandling den 28. Oktober 1915 at rette en Henstilling til den højtærede Finansminister, og jeg finder Anledning til her at rette den samme Henstilling til Finansministeren, til de kommende Finansministre og til Rigsdagen. Jeg tror, det er en overmaade farlig Maade, vi behandler Arveafgiftens Provenu paa. Der er intet at sige til Arveafgiften i og for sig. Arv er opsparet Arbejdsudbytte, som efterlades til nærmere eller fjernere paarørende, og denne Opsparing er som al anden Formue beskyttet af Samfundet, der har Ret til Vederlag for sin Beskyttelse. Dette gælder, naar Satsene er nogenlunde lave. Der er da heller ikke noget i Vejen for, at disse Beløb gaar ind i det aarlige Finansmaskineri. Man forringer ikke Skatteobjektet væsentligt, idet man kan gaa ud fra, at der ikke leves over Evne, at Formuen bibeholdes.

Ganske anderledes stiller det sig, naar man naar op paa en saadan Højde, som der her er Tale om, indtil 20 pCt. Saa er der ikke længere Tale om Skat, men om Ekspropriation af $\frac{1}{5}$ af Formuen. Jeg skal ikke dvæle ved, hvorvidt den er berettiget eller ikke, det er slet ikke det, det drejer sig om, men om selve Principet. Jeg anser det for at være galt og skæbnesvangert i Fremtiden. En almindelig Skat paa Formue forringer ikke Skatteobjektet, idet man kan gaa ud fra, at vedkommende indretter sin Levemåde derefter, saa at de aarlige Indtægter kan bære Skatten paa Formue. Men her kan Skatteobjektet bringes til at forsvinde, og det er hele Samfundet meget lidt tjent med. Hvis der kommer en Række barnløse eller ugifte Arveladere, kan en saadan Formue helt forsvinde. Og hvad forsvinder der med denne Formue? En Del af Landets Nationalformue. Derfor siger jeg, at dette er en særlig Skat, som skulde have en særlig Anvendelse. Den skulde anvendes ene og alene til Afskrivning paa Statsgælden; saa salderer nemlig Regnskabet.

Jeg tillader mig at henstille, at man tager disse Udtalelser under Overvejelse. Vi bebrejder i det daglige Liv en Mand, naar han lever over Evne og spiser sin Kapital op, men er det ikke mange Gange værre, at Staten systematisk spiser Statsborgernes Formue op, saa at Nationalformuen forringes i betydelig Grad? Alt, hvad der hedder lidt fornuftige Ræsonnementer paa Pengevæsenets Omraade, er ikke i Kurs i Tider som disse, hvor det bare drejer sig om at faa Pengene frem for øjeblikkelig at give dem ud. Men jeg kunde tænke mig, at der kom andre Tider efter disse, hvor man vilde savne disse Høns, som havde lagt Guldæg. Man vilde være ked af, at man havde slagtet dem i Tider, hvor det maaske ikke kom saa nøje an paa en Pølse eller en Høne i Slagtetiden. Høns, der lægger Guldæg — og det gør Formuen —, skulde man ikke slagte.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Indstilling af Udvalget
vedtoges uden Afstemning.

Lovforslaget (se Tillæg C.)
vedtoges enstemmigt med 96 Stemmer.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet Statsministeren.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Eneste Behandling af Forslag til Lov om Ændring i Lov om Ejendomsskyld.

(Lovforslaget som vedtaget af Landstinget findes i Tillæg C. Sp. 283; Udvalgets Erklæring og Indstilling findes i Tillæg B. Sp. 367).

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Sagen sattes til Forhandling.

Ingen bad om Ordet.

Indstilling af Udvalgets Flertal (Udvalget undtagen Frøkjær og Korsgaard)
vedtoges med 87 Stemmer mod 10.

Lovforslaget (se Tillæg C.)
vedtoges med 89 Stemmer mod 10.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet Statsministeren.